

המאפייה בא הועסק יעקב: "כאשר נודע לו שיש לי נטיות, הוא נתן לי שבר עיים למצוא לי מקום עבודה חדש. אבל אני כבר רגיל. זה לא הפעם הראשונה שאני עף מגיב בגלל שמגלים את זה. "כבר שלוש פעמים עברתי את זה. זה באמת לא פייר. בחיים שלי לא ניסיתי להתעסק עם מישהו מהחברים לעבודה. אני לא מערב את העסקים שלי אחרי שעות העבודה עם ענייני העסק. אני אוהב לעבוד בשקט ואחרי העבודה לעשות כל מה שאני רוצה."

אחד נוסף בחבורה, היא סווי דה פה בן ה-22. סווי טוען שהספיקה כבר לעבור ניתוח ועכשיו הוא אשה לכל דבר. "הנייר תוח עלה לי הון כסף" אומר סווי. "אבל כמה שזה היה כדאי" בשום אופן אין הגברת מוכנה לגלות את שם הבתולין שלו.

סווי, שכל גבר היה נתון עבודה הרבה יותר משריקה מתפעלת, גרה כיום בתל אביב ויש לה חבר עימו היא עומדת להתחתן לדבריה "את החבר אני לא מביאה למסיבה. אי אפשר. הוא מהנורמליים, ואנחנו פה לא כל כך אוהבים נורמליים."

על טהרת הגברים בלבד. "תחילה חושבת היפה כי הבחור מתליר צץ. כשהיא משתכנעת בכנותו, היא יור צאת בהפטירה בבוז: "פעם ראשונה בחיים שלי, שאני שומעת על מסיבה בלי נקבות!" לגני יש עתה חבר צמוד. יעקב לוי, עובד מאפייה ירושלמי, נשוי ואב לשניים. לוי נוכח לדעת שהוא "כזה" לפני חמש שנים. "כשהייתי בן 23." גם לפני כן הש בנטיית חזקות לעברו של המין הגברי, "אבל לא רציתי להודות בכך."

"לפני חמש שנים היה לי מגע ראשון עם גבר, "מספר יעקב, "ומאז ברור לי שאני הומוסקסואל. אשתי יודעת. סיפרתי לה הכל. אנחנו גם לא שינינו את החיים שלנו אחרי הגילוי. עם אשתי אני חי כרגיל. היא מקבלת יפה מאוד את היחסים שלי עם אחרים. לא עושה בעיות בכלל. גם במישפחה יודעים על זה." מוסיף האופה, "לא אומרים מילה, לטוב או לרע. רק דוד אחד שלי אמר לי פעם: חביבי תעשה תמיד רק מה שטוב לך." אבל אצלו אני חושב שהליבראליות באה בגלל שגם הוא כזה." מי שדווקא כן חרה לו היה בעל

חברים לבלות, ההבדל זה שעכשיו אני לא אכעס גם אם יבואו אחרים שירצו לבלות בחברתנו. אנשים שלא הכרתי." במועדון החדש לא ידרש החבר לשאת בהוצאות אירוח או לשלם דמי-חברות: "לא בגלל שצריך בשביל זה רישיון מהעירייה, פשוט בגלל שלבית של חבר לא נכנסים עם שטר כסף ביד. מי שירצה, שיביא בקבוק. אם לא, גם לא נורא."

"אשתי יודעת הכל!"

ה דרו של נגי מכוסה קאריקטורות אותן ציירו ידידיו. בפינה, על שיר זה, תמונתו של נגי, כשהוא מאופר ומר צובע למשעי. לצד תמונה זו, בתוך מיס גרת מוזהבת נאה, תמונה גדולה של אשה כהת עיניים: "אמא שלי" אומר נגי ברוך. דסיקה על הדלת. נגי פותח, נכנסת נערה ארוכה לתלפיות בעלת שער עורב ושפתיים מקסימות. "שמעתי שהולכת להיות פה מסיבה הערב," היא פונה לגני. "מתי לבוא?" נגי נבוך קצת. "תראי, חברי בה, הוא מתגמגם." המסיבה הזאת היא

גם הלכתי לפעמים לכמה דקות אל הדור. פשוט בשביל שיהיה לי כיסוי למיקרה שיהיו שאלות. כבר אז, בתור ילד, למדתי כמה שלהומואים חסר בית, כמה שהם שונאים את הרחובות. בעיני הציבור הפך הרחוב להיות הסמל שלנו. אבל בשבילנו הוא היה אסוף."

אמיר שרון היה החלוץ. כשפתח אמיר את ביתו כמועדון בשביל ה-חבריה, השתוללו משמחה. סוף סוף בית. שנתיים הוא היה הגיבור הבלתי מעורער שלנו. ממש הערצנו אותו. אבל גם הוא נשבר בסוף. שוב הפך הרחוב לבית, ושוב היינו מטרה קלה לציד ביריונים."

לפני ימים מיסטר החליט נגי די. "הרי בה זמן היה לי בראש רעיון לעשות בשביל הירושלמים מה שאמיר עשה בש-ביל התל-אביבים. כל הזמן היססתי, אבל אחרי שאמיר סגר, החלטתי שזה הזמן." החליט ופתח את דלתות ביתו לרווחה. "זה לא יהיה מועדון במונח המקובל," מסביר נגי, "זה ימשיך להיות קודם כל הבית שלי. גם קודם יכלו לבוא אלי

פטרולגז

מבחר תנורי 1972

שרות - מהירות - מסירות

הקו הבטוח בין שתי נקודות

